

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1753/2021
21.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Олга Грујић, адвокат из ..., против тужене Здравствене установе апотека „Кршенковић“ из Ужица, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1012/20 од 02.02.2021. године, у седници већа одржаној 21.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1012/20 од 02.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 976/18 од 26.11.2019. године, ставом I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле према туженој којим је тражила и то: А) да се утврди да је радни однос на одређено време заснован уговором о раду бр. ../2016 од 15.09.2016. године, измењен Анексом уговора о раду бр. ../2017 од 16.10.2017. године и Анексом уговора о раду бр. ../2016 од 31.12.2017. године, прерастао у радни однос на неодређено време, што је тужена дужна признати и трпети, те извршити пријаву тужиле код надлежног Фонда ПИО; Б) да се поништи решење тужене бр. ../2018 од 14.09.2018. године, којим тужилци престаје радни однос, по занимању фармацеутски техничар, у Здравственој установи апотека „Кршенковић“ Ужице, огранак апотеке „ББ“ ..., дана 14.09.2018. године, услед истека рока за који је заснован, као незаконит и В) да се обавезе тужена да тужилцу врати на рад и распореди на радно место у складу са уговором о раду бр. ../2016 од 15.09.2016. године. Ставом II изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1012/20 од 02.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу П1 976/18 од 26.11.2019. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је благовремено, преко пуномоћника, изјавила ревизију због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженом закључила уговор о раду на одређено време 15.09.2016. године у трајању од три месеца од 15.09.2016. до 14.12.2016. године. Анексом уговора о раду од 31.12.2016. године, уговарачи су се сагласили да су закључили уговор о раду од 21.12.2016. године на одређено време од 15.12.2016. до 14.12.2017. године, а анексом уговора о раду од 16.10.2017. године да су сагласни да је запослена на одсуству са рада – трудничком боловању од 03.05.2017. године, а на породилском одсуству од 19.08.2017. године. При томе је у члану 3. анекса наведено „да запослени заснива радни однос на одређено време од 15.12.2017. године до истека коришћења права на породилско одсуство, одсуство са рада ради неге детета и одсуство са рада ради посебне неге детета“. Тужила је од 03.04.2017. године била спречена за рад до даљњег због одржавања трудноће, што је утврђено из извештаја о привременој спречености за рад од 28.07.2018. године, те јој је за време трајања спречености за рад тужена исплаћивала накнаду зараде од 100%. Тужена је решењем од 13.08.2018. године одобрила тужили коришћење првог дела годишњег одмора за 2018. годину у трајању од 10 радних дана, а решењем од 10.09.2018. године изменила напред наведено решење и тужили одобрила коришћење годишњег одмора за 2018. годину у укупном трајању од 20 радних дана, који ће користити у периоду од 20.08.2018. до 14.09.2018. године. Тужена је донела решење о престанку радног односа тужили услед истека рока на који је заснован са даном 14.09.2018. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиле за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду одбијен.

Према одредбама члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05... 75/14), уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); прекид краћи од 30 дана не сматра се прекидом периода из става 2. овог члана (став 3); ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Одредбом члана 187. став 1. Закона о раду прописано је да за време трудноће, породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета послодавац не може запосленом да откаже уговор о раду. Запосленом из става 1. овог члана, рок за који је уговор засновао радни однос на одређено време продужава се до истека коришћења права на одсуство (став 2). Решење

о отказу уговора о раду ништаво је ако је на дан доношења решења о отказу уговора о раду послодавцу било познато постојање околности из става 1. овог члана или ако запослени у року од 30 дана од дана престанка радног односа обавести послодавца о постојању околности из става 1. овог члана и о томе достави одговарајућу потврду овлашћеног лекара или другог надлежног органа (став 3).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитираних одредаба закона, правилан је закључак нижестепених судава да је тужена у складу са цитираним законским одредбама које забрањују отказивање уговора о раду у стадијуму породилског одсуства или одсуства ради неге детета или одсуства ради посебне неге детета, закључила са тужиљом анекс уговора о раду 16.10.2017. године, којим је у члану 3. предвиђено да тужилца заснива радни однос на одређено време од 15.12.2017. године до истека коришћења права на коришћење породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета или одсуства са рада ради посебне неге детета. Наиме, тужилца је била у радном односу на одређено време код тужене на основу уговора о раду од 15.09.2016. до 14.12.2017. године, односно годину дана и три месеца. Тужена је анексом од 16.10.2017. године спречила наступање отказног разлога – истек времена на који је уговор о раду закључен, одређујући почетак радног односа на одређено време почев од 15.12.2017. године, на који начин је омогућила тужилци коришћење права из корпуса који су обухваћени Главом VII „заштита материнства“ – породилско одсуство и одсуство са рада ради неге детета. Стога је правилно налажење нижестепених судава да је тужбени захтев тужилце неоснован, код чињенице да се време на које је закључен наведени анекс односи на трудничко боловање и породилско одсуство, те да не може представљати време које је у смислу одредаба члана 37. ст. 2. и 6. Закона о раду потребно за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Имајући у виду да се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образложења ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана.

Како је ревизија тужилце одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП, одбијен је и захтев тужилце за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић